

Jak jsme si to užili...

Historiky z natáčení se Šlágrem

Pepa v průvanu

Moje první zkušenost s televizí Šlágr: Kamarád Pepa se rozhodl, že mne pozve jako externistu pro nějakou televizi jako záskok. Dobrý. Vzal jsem to a můj zaměstnavatel mi na ten den dal volno. Jel jsem natáčet koncert. Ne, že by to byla novinka, ale mít nad sebou režiséra? To bylo nové a příjemné. Ten koncert se natáčel na nádvoří zámku Hluboká a já, jenž jsem byl neznámý, vyfasoval jsem na první pohled podřadnou kameramanskou práci: Budeš vzadu a budeš dělat průhledy skrz interprety do publika a případně příchody na pódium

a tak. To říkal režža, a já ochotně nastoupil na - do dnes pro mne nezapomenutelnou - kameramanskou pozici. Mne baví sledovat a hledat lidičky, co se usmívají a zpívají...

Pepík vyfasoval tu nejlepší pozici. Nezáviděl jsem mu. To ne! Věděl jsem, že jsem jen záskok. Stál na střeše dodávky a zabíral situaci z nadhledu. „To by se mi líbilo,“ pomyslel jsem za pódium, třeba mne k takové práci jednou také pustí. Ten pořad Šlágr TV se jmenoval Léto s muzikou.

Jenže se sešeřilo a vzduch ochladl a mírný vánek se

změnil v nepříjemný průvan. Já to nevěděl. Byl jsem proti větru zabezpečen. Ale Pepík byl vlastně v bráně a již chladný vánek přicházel branou, přes Pepíka a pak se nějak rozplynul za ním. Nikdo to netušil. Jen režisér občas do sluchátek křičel: „Netřes s tou kamerou! Buď v klidu!“ Však netušil, že Pepík zrovna prožívá Sibiř v šortkách.

Nakonec jsme ho ze střechy automobilu snesli v podobě zuby drkotající sochy a nalili do něj dva grogy. Rejža pochopil, Pepík přežil.

Neprší, lady nikdy!

„Tady nikdy neprší,“ prohlásil nějaký domorodec z Petrova. A opravdu byl krásný slunečný den. Ale k Petrovu se blížila dodávka s technikou, několika kameramany a zvukařem, aby se natočil televizní pořad Podzim s muzikou. Osádku vozu však neustále doháněla podivná a mračící se oblaka. „To nebude dobrý,“ prohlásil zlý jazyk za volantem. „Hmm, to nebude dobrý,“ prohlásil optimistický jazyk. Já mlčel. Byl jsem s tou partou podruhé, a tak jsem si moc nedovoloval zasahovat do rozhovorů neznámé party, i když jsem se s ní cítil dobře.

A bylo mi dobře, když mi Radek svěřil zapojování kabelů,

protože mě viděl již po druhé. V dodávce se vytvořil tak zvaný přenosák (vůz obsahující režiséra a k tomu potřebnou techniku). Radimovi, režisérovi, se vytvořilo pohodlí a začala akce. Já měl pozici kameramana vedle pódia, už jsem povýšil: brát detaily nástrojů hudebníků. Tu klapka trumpetisty, tu bubínek, anebo zpívajícího sólistu.

Jen předesílám: o té akci jsem věděl pouze zbla. Vzal jsem tedy s sebou do tašky oblečení na dva dny.

„Záznam jede!“ zařval rejža a já se chopil kamery, jakoby mi šlo o život. Chtěl jsem se předvést. A najednou slejvák. Ne, dešť. Prostě průtrž a víchřice. Kapela byla pod

stříškou. Tak jsem tam vstrčil kameru, neb nebyla typu pro potápěče. A nastala ukrutná panika, co s technikou.

Režisér Radim, který si myslel, že je to jeho hájemství, zjistil, že se z jeho klidu stává zoufalé skladiště a režijní pult vypnul výpadek proudu. Celá akce se přesunula pod stany. Ten slejvák přežily tři kamery. Samozřejmě pak v servisu zbytek kamer opravili. Ale Radim vzal místo režie do ruky jednu kameru, Vašek druhou a já byl umístěn jako kameraman na stole z dálky a přšelo mi za krk. Natáčelo se do karet přímo v těch kamerách.

Jako prvním došlo místo na kartách Radimovi. Jemu se ulevilo. Umí skvěle řídit kameramany, ale s kamerou je jeho práce nic moc. Zbyli jsme já a Vašek. Slezl jsem ze stolu a kameru vzal do ruky. I Vaškovi došlo místo na kartě a jen mávl, že je to na mně. Když mi zbývaly dvě minuty záznamu, zoufale jsem mával na Peterkovy, že končíme. Tak vystříhli závěr pořadu. A vidíte?

Nebo viděli jste? Podzim málem bez muziky existuje. Pamatuji si Radima ve střížně, jak kroutil hlavou, že to nejde sestříhat, pamatuji Frankieho, jak kroutil hlavou a řešil zvuk. A co bylo krásné? Já, jelikož jsem netušil, do čeho jdu, jsem se na cestě zpět oblékl do suchého a ostatní se klepali zimou, než začalo topit v autě topení a trochu oschli.

Vytopený kostel

Mohu říci, že čeština je krásný jazyk. Tuto větu připomenu na závěr kapitoly. Tak zvaný FrMar, což je člověk, který natáčení tohoto koncertu domluvil, byl mezi námi „dělníky obrazu a zvuku“ dlouho v debatách odsuzován k nejhorším trestům. A to i těm z dob středověkých mučení.

Informace o nastávajícím koncertu, který natočíme, byly jasné: Je to kostel a bude vytopený: „Super!“ Měli jsme my technici radost, neb klepat kosu

v kostelích jsme již zažili. Kdyby FrMar řekl „asi“, tak bych si vzal pod kalhoty ty teplé punčocháče a pod bundu i tlustý svetr. Jenže situace byla dána. Přijeli jsme do Kosmonos a začali stavět. Stále existovala naděje, že to bude večer v teple. My jsme totiž na akci vždy několik hodin před tím, než přijdete vy, naši milí diváci. Teď budu zlý: Vy si odmrznete dvě hodiny, my třeba dvanáct. Ale nevyčítám to nikomu. Je to má práce, vybral jsem si ji a mám ji rád.

Určitě znáte situaci, kdy za mrazu nikdy nepřiložíme jazyk k zábradlí! Samozřejmě, jsme již dospělí, a tak neolizujeme zmrzlé kamery. Jenže i ostření objektivu a páka stativu začaly přimrzat k prstům. Nebudu to rozvádět.

Ale proč si neudělat trochu legrace z FrMara? „FrMare: Ten kostel byl vytopen naposledy o těch velkých povodních.“ Čeština je krásný jazyk!

Peklo na nádvoří

„Budeme natáčet na nádvoří hradu v Budvě! Mám to domluvený!“ prohlásil člověk, jenž naši televizi dostal do zahraničí, konkrétně do Černé Hory. Podařil se mu husarský kousek: Natáčení na nádvoří starobylého hradu. Paráda!!! Tak jo. Naložili jsme auto technikou. Pozor: Velká dodávka plná kamer, režie, zvuku a světel a kilometrů kabelů. Prostě po strop plná velká dodávka - několik tun beden!

Tak, abych řekl: Našinec je zvyklý. My ze Šlágru sneseme vše. Jenže! Parkování půl

kilometru od místa konání. Doprava na místo: dva rudlíky a jeden mrňavý vozík křivolakými a úzkými uličkami města Budva, plnými turistů. Když jsme zhruba po hodině drkotání a škobrtání v několika málo lidech přemístili plné auto na nádvoří, již nezbyvalo sil.

Jen jsme si tam tak posedali, vypili každý dvě petky vody a dál plazili unavené jazyky. Jenže ty odtahané bedny bylo potřeba rozbalit, natahat ty kabely, kam bylo třeba a postavit kamery, světla a repráky... Během této práce jsme si uvědomili,

že se na tom nádvoří nedá nikam schovat. Kam se hneš, tam slunce. Stín? Ať koukneš kamkoli, není. No, postavili jsme ten cajk, vše zapojili a už jsme toho měli fakt tak akorát na klimatizovaný hotelový pokoj.

Jenže: Teprve teď nás čekala ta NEJ práce. Natočit ten pořad! Tentokrát byl za rejžu

Vašek a než vyhlásil „Záznam jede“ a dal pokyn pro zahájení akce, řekl do sluchátek: „Kluci, přežijme to!“ A tak se natočil pořad. „Kluci, díky!“ oznámil Vašek do sluchátek. To přišel konec pořadu, a všichni jsme si oddychli. Už byla tma a slunko nám dalo pokoj a mír. Ale: Teď bylo nutné to vše sbalit a křivolakými uličkami dopravit do auta, auto odvézt k hotelu atd.

No, dali jsme si pauzu a pak se pustili do práce. Teď přemýšlím, jak to zakončit vesele a mám to: Do dodávky s technikou jsme se nevešli všichni, a tak někteří vyvolení (většina) se vezla autobusem. První benzinka: „ZASTAVIT!“ rozkázali jsme, a řidič pochopil, že pokud nezastaví, bude vzpoura. Nakoupili jsme množství flašek. A najednou,

jakoby neexistovala ta práce za námi. Opili jsme se a černoohorský řidič nebyl šťastný z našeho zpěvu Škoda lásky v různých tóninách a hlavně bez dirigenta. Asi se mu ulevilo, když nás vystrkal z vozidla, a asi si taky jel někam dát panáka.

Teorie relativity - jednoduché vysvětlení

Osljany, bydliště Danulky a Mariana - Duo Rytmus přeci znáte. Natáčel se vánoční koncert v kostele pár metrů od jejich bydliště. Přijeli jsme o den dříve a ubytování jsme měli právě u rodiny Maňových. Danulka a Marian se o nás starali jako o děti. Ty své odeslali k babičkám. Ku příkladu Frankie spal v posteli dcerky, tedy s růžovými nebesy. Byl na něj úchvatný pohled. Hostitelé byli velmi pozorní a krom výborného jídla došlo i na chutný drink. Měli jsme se hezky a dodnes děkuji, že jsem mohl Danulku a Mariana poznat takto blízce.

A je ráno. Snídaně zase zásobila chuťové buňky novými zážitky a starostlivost o naši spokojenost byla opět nádherná. A než jsme šli stavět aparaturu do kostela, říkal nám Marian: „Keby čokolvek ste potrebovali, budem doma. Stačí zazvonit.“ A tak jsme stavěli kamery, zvuk, světla a tahali kabely... Najednou říkám Vaškovi: „Hele, na chvílku se ztratím, mám problém,“ a významně jsem se s vykulenými očima držel za prdel. Vašek odvětil: „Mám podobné pocity, snad to tam

stihneme,“ a ještě s úsměvem se taky chytl za hýždě. A tak jsme spokojeně šli, i cigáro jsme si zapálili na cestu a zvoníme na Maňovy. Nic! V tu chvíli nám došlo, že nezbyvá moc času a metabolismus se nervozitou urychlil. Orosila se nám čela, zatímco dole se nic neroilo, ale dělo se tam něco daleko horšího. Blížil se... Šli jsme se staženými půlkami směrem do centra, doufajíc, že potkáme záchránce anebo hospodu, kde se neomluvíme předem, ale až po výkonu. „Hele, Mariáááán...“ Zakřičeli jsme asi současně. Zrovna šel z nákupu občerstvení pro nás. „Čo sa děje?“ zeptal se, ale z našich vytřeštěných očí a stékajícího potu v mrazivém dni pochopil naléhavost situace. Dal se do běhu, zatímco my dva se staženými hýžděmi si tolik pohybu dovolit nemohli.

Marián nás uvedl ku místnosti kýžené. „Vašku, hele já to ještě chvílku dám.“ Vašek byl bledší a pot mu již prolézal zimní bundou. Bouchly dveře a další zvuky nebudu popisovat. Já jsem se připravil do pohotovostní pozice: kalhoty na půl žerdi, stále si držte půlky

pohromadě. Teorie relativity je svinstvo: Sekunda je dlouhá podle toho, na které straně dveří záchodu se nacházíte! Otevřely se dveře. „Běž, chvílku to vydržím.“ Měl kalhoty pod úrovní slušného vychování, ale byl kolegiální! Já ani nestihl zavřít dveře. To zařídil Vašek. „Dík!“ zasténal jsem a další zvuky není třeba zveřejňovat. Třikrát jsme se vystřídali a pot se měnil jen v promočené bundy.

Nechci vědět, Mariane, co jsi slyšel a prožíval u našich zvuků. Nechci! Ani Vašek nechce. Ale patří to k zážitku, natočení nádherného koncertu v kostele. Danulko a Mariane, i to již neodmyslitelně patří ke krásnému koncertu a děkuji, že jsme takový koncert mohli natáčet a myslím, že můžu děkovat i za Vaška!

Byla by spousta historek, ale ty nejste právě dočetli. Mám krásnou práci. I když jde občas o... A to jste četli.

Ahoj, Váš HyPulík